

АЗРАЕЛЬ

(легенда)

Коли Всемогутній — хай буде прославлене Ім'я Його! — силою Слова свого скинув у ніч предвічну Сатану-Ібліса і роздав вождям ангельським* керівництво над світом видимим і невидимим, Михаелеві, Князеві Сил Небесних, дав владу над безтілесними духами та душами мертвих, що до Суду Всемогутнього йдуть. За ознаку ж влади його вложив Архангелові Архангелів до лівиці — пальму перемоги, до правиці — спис вогненний, що блискавкою зветь його люди. Цим списом сліпучим заганяє до безодні передвічної духів лихих Світлосяйний. Вони ж, тремтячи перед зброєю Михаелевою, від блискавки ховаються у тіло людське. Але Йому спис Архангелів шкоди не вчинить. Досить по шию закопати в землю з землі створене тіло, торкнути списом вогненным і повернеться дихання життя у ніздрі смертного. Демона ж Мати-Земля в обійми свої не прийме.

На Джебраїла** — „Око Боже“ припав об'язок бачити все, що діється у світі. Тому до правиці світильник дістав Вістун Всемогутнього, до лівиці — дзеркало, що в ньому й найтаємніша з таємних думка смертного скритись не може.

По Джебраїлові покликав Відвічний Рафаеля, що не має ні світлосяйної зброї Михаелевої ні мужньої краси Джебраїлової.

У смиренні бо своєму більш до скромної людини, як до Духа Світла, подібний Архангел цей. Із любов'ю спочив погляд Створителя на невисокій постаті, смуглявому обличчі та темних кучерях Рафаелевих.

— Візьми! — простяг Предвічний поділену на переділи скриньку. Коли ж Архангел притиснув дар Володарів, у кожному переділі запалахкотіли вогники різної барви і сили.

— Хай ніжність співчутливого серця твого зміцнить силу ліків цих! — озвався Всемогутній. — Правиця ж Твоя вільна лишиться. Простягатимеш її тому, хто в дорозі життя зі шляху правого збочив. Іди, Лікарю душ і тіла! Неси поміч людству!

Парехіель приступив після Рафаеля.

— Простягни ріг плаща Твого! — звелів Відвічний і, всміхнувшись, труснув рукавом зоряної ризи своєї. Вмить сніг запашних троянд наповнив плащ Архангелів.

— Неси самітним потіху небесних квітів — мрій та пахощі молитви, що нічого собі не просять. І повернув Всемогутній закучерявлену хмарами голову до Єгудієля — вищого за Джебраїла, мужнішого за Михаеля. Пурпуром вечірнього

сонця обгорнув він, як плащем, ставну постать свою. Сяйний погляд Володаря Всесвіту торкнувся іскристих очей та зрослих брів Єгудієлевих.

— Вимірною людству нагороди, як володар, і кари, як суддя! — подав Всемогутній Єгудієлеві корону і бич.

А перед престолом стояв уже Уріель — „Світло Всемогутнього“. Бойовий меч свій до грудей притиснув.

— Чи маю тобі повернути меч свій, Володарю? Переможений бо ворог...

Всемогутній зітхнув. І від зітхання Його хмарами вкрилось небо, заряботіла поверхня моря:

— На порозі Раю станеш з мечем своїм! Уріеле мій!

В ту ж мить коло ніг Урієлевих вибухнув вогничок ясний. Палахкотів, звивався й знову слухняно лягав, мов песик, радіючи пестошам руки пана свого, на наказ його чекаючи.

Правиця Всемогутнього вказала у далину. Проміння й хмари сплелись у довгий хідник. В кінці ж його розцвів Сад Райський. Едем. А в ньому — Мешія і Мешіяне, перша пара людська, що насолоджувалася овочами з мандрагори, зрадливим змієм, Зафоні поданими.

— Вільну волю і змогу вибору дав я істотам тим. Вони ж вибрали — як вибиратимуть і діти їх — шкоду свою, що виганяє їх з Раю. Стань же, мій Уріеле, на сторожі Раю першоствореного, наймення якому — Кохання.

Малий вогник у ніг Урієлевих підскочив. Вхопив за вістря меч Архангелів. Перебіг по ньому і меч запалахкотів — переливчастий, ясний, вогненний.

До престолу Створителя підійшов Сеальтіель. З руками молитовно складеними, з очима повними екстази, ввесь білий, як сонячний квіт лілеї — у проміннях слави Всемогутнього.

І благословила правиця Відвічного Архангела молитви.

— За тих, хто молиться забув, хай буде молитва Твоя!

Розглянувся Всемогутній. А за рядами Ангельськими відокремився Архангел, обличчя тінню крила накрив. І покликав його найменням його Всемогутній.

— Азраеле! Не бачив я Тебе в бою між братами Твоїми. І серед темних духів Тебе не углядив. Азраель стиснув повіки.

— Самітним хотів я бути, Володарю! В самітності бо тільки вільний дух досконалий. Сама ж самітність найпрекрасніша зі всього створеного Тобою.

— Хай же припаде кара Тобі — промовив Створитель. — Будеш Ангелом Смерти, самітний серед живих, бо погордив ними, самітний і серед мертвих, бо віддав я їх Михаелеві. Коли ж спрагненими устами й серцем схочеш притулитись до істоти братньої — не зогріє її поцілунок уст Твоїх. Матерії холодної й нерухомої торкнешся.

І зблід найблідіший з Ангелів ще дужче. Зрозуміло бо серце його: нема друга ні брата тому, хто в справедливому бою байдужий лишився.

* Перси, „поклонники Святого Світла“, гебри, вірять у ангелів, та що Бог повірив їм керівництво світом.

** Перська форма наймення Гавриїл.